

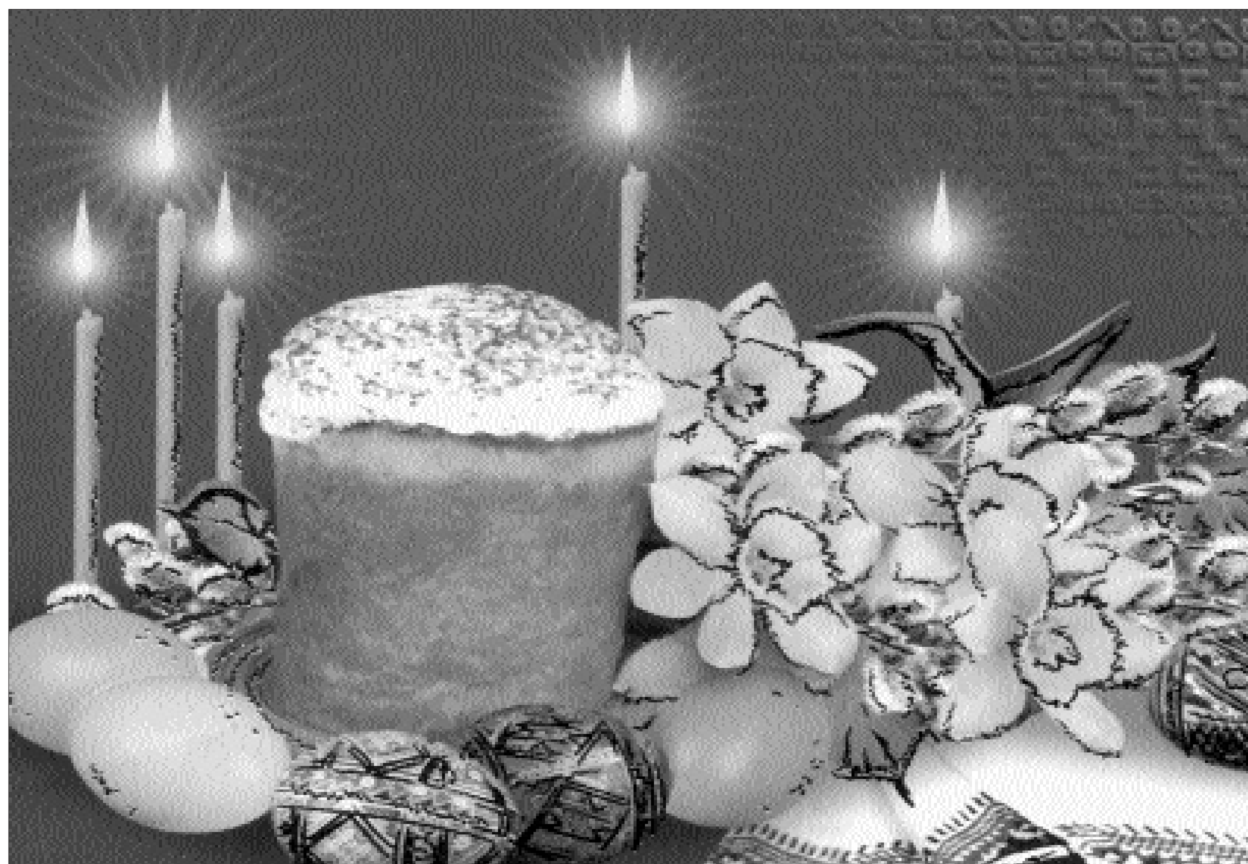
Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 18 квітня 2006 року № 15 (127)

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів вітає Вас зі світлим святом Христового Воскресіння!

Сьогодні святкуємо Великдень із великою надією в серці, бо Україна вже встає з колін, відроджується, повертається до рідних витоків. Ми віримо, що з Божим благословенням українська нація наведе лад у своїй домівці. Нарешті маємо свого, вибореного зусиллями українців Президента. Тепер мусимо не нарікати, а, як добрі господарі своєї землі, стати з ним пліч-о-пліч до нелегкої праці.

В день Воскресіння Сина Божого звернімося до Нього з щирою молитвою дати нашому народові мудрості, сили, наполегливості, щоб побудувати могутню, справді незалежну Україну.

Хай Божа ласка буде з Вами та Вашими родинами! Зичимо Вам міцного здоров'я, злагоди та усіляких гараздів!

Щиро, Голова Конгресу Українських Націоналістів *Олексій ІВЧЕНКО*

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ ФІЛАРЕТА

Патріарха Київського і всієї України преосвященним архипастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Української Православної Церкви Київського Патріархату

Дорогі браття і сестри!
ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Серед християнських свят Православна Церква особливою урочистістю, особливою радістю відзначає свято Пасхи Христової. Чому? Тому що Воскресіння Христове переконує неупереджену людину, що Ісус Христос є Син Божий.

Переконавши учеників, і не тільки їх, а й інших Своїх послідовників, яким Він теж являвся, Ісус Христос беззаперечно довів, що Він воскрес, а значить, що Він є Син Божий і Творець світу, Який прийшов оновити Своє творіння. Для нас, і взагалі для всього людства, це має дуже важливе значення. Якщо Він Син Божий, одна з Трьох Осіб Святої Тройці, а Бог може бути тільки один, то все Його вчення є Божественним Одкровенням і є абсолютною істиною. Христос сказав Сам про Себе: Я є істина. Це означає, що всі людські вчення, тобто вчення інших релігій і наук, є правдивими тільки в тій частині, що не протирічить Божественному Одкровенню, тобто Священному Писанню. Всі інші людські вчення можуть бути правдоподібними, але не істинними. Ось чому проповідь апостолів була не стільки проповіддю про моральне вчення, скільки свідченням про Воскресіння Ісуса Христа.

Своїм Воскресінням Ісус Христос показав вічність Свого вчення, спасенність Своєї смерті, велич і силу благодатних дарів, які подаються в заснованій Ним Церкві. Воскресіння Христове стало запорукою вічного життя людей. У час смутку і скорботи, коли ми переживаємо смерть наших близьких, воскресіння Христове вселяє в наші серця надію. Воно дає нам бадьорість і силу, щоб перемагати сум і тугу. Воскресіння Христове єднає живих і померлих в одну сім'ю.

Закінчення на 3-й стор.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ Блаженнійшого МЕФОДІЯ

Митрополита Київського і всієї України Предстоятеля Української Автокефальної Православної Церкви архіпастирям, пастирям та всім вірним чадам Української Автокефальної Православної Церкви

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Воскресіння з мертвих Господа нашого Ісуса Христа – центральна подія людської історії, вінець Божого домобудівництва, яке рятує людину від страждання, самоти та смерті. Завдяки Христовому Воскресінню людському родові відкривається шлях до Творця, а усі перешкоди, що раніше відокремлювали її від Бога, руйнуються.

Своїм втіленням, приймаючи від Пресвятої Діви людську природу, Син Божий об'єднує нестворене зі створеним, природу Бога та природу людини. Своєю покорою Отцеві, покорою, яка сягає аж до вільного сприйняття смерті на хресті, Господь руйнує гріх, що виявляє себе у непослуху людської волі Богові. І, нарешті, Своїм Воскресінням Христос руйнує державу смерті, владі котрої підпала людина після гріхопадіння.

У наших храмах нерідко можна зустріти ікони Воскресіння, на котрих зображено з'явлення Христа мироносицям та учням. Однак, за давньою православною традицією, канонічною, адекватною з богословської точки зору, іконою Воскресіння зображення сходження Боголюдини до пекла. "Печера, безодня, прірва, вир". Усі ці значення присутні в біблійному понятті "шеолу" або пекла. Як свідчить Екклезіаст, "немає у шеолі... ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості" (9:10). "Шеол" – це пітьма, ефемерність, напівжиття, а іноді з тексту Святого Писання складається враження, що "шеол" просто означає царство мертвих: могилу, де панує мовчання. З однієї сторони, пекло – це певне місце, хоча це місце і недоступне для чуттєвого споглядання. Як пише сучасний грецький богослов митрополит Єрофій Влахос,

Закінчення на 3-й стор.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ Блаженнійшого ЛЮБОМИРА

Дорогі у Христі!

Сьогодні ми святкуємо величний празник Христового Воскресіння, – празник, сповнений великої надії і радості. Обмінюючись з рідними і близькими великодніми привітаннями, зостановімося хоч на мить, чому цей день є для нас таким радісним. Для того, щоб це зрозуміти, належить, з одного боку, взяти до уваги десять тижнів підготовки до цього свята, а з іншого – згадати п'ятдесят днів після Воскресіння, до Зіслання Святого Духа. Тільки поглянувши цілісно на цей період, справді зможемо оцінити особливе значення святкування Великодня і зміцнити свої сподівання.

Упродовж десяти тижнів підготовки ми, звичайно, роздумуємо над основними правдами людського буття. Заглядаючи у своє серце, ми бачимо, що отримали від Господа великі дари: дар життя, таланти, дар хрещення і дар святої віри. Та водночас ми бачимо, як через власну неміч чи нехіть, змарнувавши багато нагод зробити якесь добро для себе чи для ближніх або ж цілком свідомо порушуючи Божий закон, ми вповні не використали Господніх дарів. Одне слово, дивлячись на добро, що є навколо нас, не можна заплющувати очі на те лихо, яке ми наробили і за яке несемо відповідальність. Усвідомивши все це, у той час Великого посту ми починаємо шукати помочі, бо самотужки не можемо знову примиритися з Господом, не можемо повернути Його дарів й діяння в нашому житті.

І тоді нам на допомогу приходить Ісус Христос, воплочений Божий Син. Він входить в наше грішне життя, сам не маючи жодного гріха. Ісус бере на себе наші провини, йде з ними аж до Великої п'ятниці і після жорстоких страждань цілком добровільно жертвує своїм життям, щоб звільнити нас від гріха і привернути на шлях праведності. Великдень – це завершення великої жертви, підтвердження, що та жертва не була даремною. Це день великої радості, породженої нашим переконанням, що Господь Бог у своїй незбагненній любові до людей допомагає нам усім і кожному зокрема звільнитися від гріха. Тільки

Закінчення на 3-й стор.

Дорогі читачі! Передплата на газету "Нація і держава" приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2006 рік (друге півріччя). Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

КУН У ДІЇ

НЕ СЛОВОМ, А ДІЛОМ!

Подія, яка відбулася у віддаленому куточку Теребовлянського району, пройшла майже непомітно як для керівництва області, так і для всеукраїнського політикуму, але тільки не для жителів чотирьох сіл – Могильниці, Романівки, Вербівця та Ласковець. Адже в житті цих людей відбулася надзвичайно важлива та довгоочікувана подія – нарешті вдалося запалити факел з нагоди газифікації сіл. Цьому святу передувала багаторічна праця. Ще у 2002 р. селяни вирішили провести газ у свої домівки. Проклали вуличні газопроводи, а на підведення газу до сіл (а це ні мало, ні багато – майже 10 км газопроводу) власних коштів не вистачило. Зверталися за допомогою в різні інстанції, але дієвою була підтримка тільки зі боку керівника НАК "Нафтогаз", Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка. Втім, земляки Слави Стецько не сумнівалися в тому, що націоналісти допоможуть їм. Закипіла робота, і за короткий час спільними зусиллями трубопровід було добудовано.

Біля сільської ради зібралися жителі Могильниці. Взяти участь в урочистостях прибули заступник голови НАК "Нафтогаз України" Михайло Костюк, голова Секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь, голова правління "Тернопільгаз" Олег Караванський, голова Тернопільської ОО КУН Володимир Чибрас, делегації Теребовлянської, Чортківської, Бучацької районних організацій Конгресу, заступники голови Теребовлянської райдержадміністрації Ілля Галущак та Віталій Шафранський, голова Теребовлянської районної ради Петро Майовський та інші.

Після відкриття газопроводу делегація поїхала у сусіднє село Романівку, до школи, де навчалася славна дочка українського народу Слава Стецько. Тут голова Секретаріату Конгресу Степан Брацюнь від імені Головного Проводу подарував учням комп'ютер.

Богдан СТРОЦЕНЬ, голова секретаріату Тернопільської обласної організації КУН

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ЗАЯВА
Трускавецької міської організації Конгресу Українських Націоналістів Львівської області

Ми обурені діями засобів масової інформації України, які розгорнули наклепницьку кампанію проти Голови Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, котрий очолює НАК "Нафтогаз України". Своїми діями народні депутати в засобах масової інформації обливають брудом порядну людину, великого Патріота України. Цілеспрямовано публікується брехлива інформація про роботу НАК "Нафтогаз України".

Наша організація завжди буде підтримувати мужню і кваліфіковану роботу нашого голови, який безкомпромісно відстоює інтереси України в переговорах з Росією про постачання газу для України.

Дякуючи Олексію Івченку, Україна в люту зиму отримувала газ, і тим самим українці та громадяни Європи були забезпечені теплом. Ми позитивно сприймаємо ініційовану другом Олексієм Івченком програму енергозбереження – "Рідний дім", домагатимемося її втілення в нашому місті Трускавці – перлині Прикарпаття.

Ми завжди будемо Вашою опорою в боротьбі за національні інтереси України, друже Олексію Івченку.

Слава Україні! Героям слава!

Ігор БАНКОВСЬКИЙ, голова ТМО КУН

ВІТАЄМО!

ПОБРАТИМОВІ ПЕТРОВІ КІЩУКУ – 91

Поручник Петро Кіщук відомий як активний громадсько-політичний і військовий діяч не лише у Великій Британії, а й на Україні. Він заслужено увійшов у літопис найновішої історії українського національного визвольного руху. Поручник Петро Кіщук – організаційний референт Головної управи Об'єднання бувших вояків українців (ОбВУ) і багатолітній Голова округи ОбВУ середньої Англії, голова відділу ОбВУ у м. Лестері.

В Україні він — співорганізатор і активний учасник усіх заходів з ушанування пам'яті борців, полеглих у війні проти російсько-совєтських поневолювачів України у 1921 р. (Герої Базару), у 1945 р. у боях під м. Броди та на Золочівщині (військовий цвинтар у с. Червоне).

Народився Петро Кіщук 13 квітня 1915 р. у Косівському повіті на Івано-Франківщині у незаможній селянській родині Прохора та Марії Кіщуків. Служив у польській армії. У вересні 1939 р. брав участь у боях під Варшавою, потрапив у німецький полон. Після звільнення споруджував мости на території Галичини. У 1943 р. Петро Кіщук вступив у ряди дивізії "Галичина", де закінчив старшинську школу й отримав військове звання поручника.

У травні 1945 р. Друга світова війна закінчилася, і пор. Петро Кіщук разом з іншими учасниками УД опинився у англійському полоні. Після звільнення поселився в Англії, де у 1946 р. одружився і виховав двох дочок: Христину й Ірину. Постійно перебуває у вирі побратимів та їхніх громадських турбот. Активно сприяє спорудженню в Україні меморіальних таблиць та виданню патріотично-виховної літератури про видатного громадського діяча і письменника Святомира Фостуна – Голову ОбВУ, який трагічно загинув 25 липня 2004 р. на Львівщині, та спорудження на місці його загибелі пам'ятного скульптурного знака.

Дорогому ювіляру побратиму Петру Кіщуку щиро зичимо доброго здоров'я, щастя, добра та ще многих, многих років щасливого життя.

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА,
Науковий відділ Всеукраїнського Братства Української Повстанської Армії (УПА),
Редакція газети "Нація і держава",
Побратими – Комбатанти

ВІТАЄМО

З ВІСІМДЕСЯТИЛІТТЯМ

Виповнилося вісімдесят років ветеранові ОУН–УПА, патріоту України, колишньому в'язневі сталінських таборів Асафату Дністряну.

Він народився 10 квітня 1926 року в селі Лімна Турківського району на Львівщині у багатодітній селянській сім'ї. З юнацьких літ друг Асафат долучився до національно-визвольної боротьби – був районовим зв'язковим ОУН–УПА. Любов до України прищеплювалася в сім'ї змалку: активними учасниками національно-визвольної боротьби стали також батько Гнат і майже всі брати Дністряни, яких було семеро.

У 1951 році Асафат Гнатович був засуджений до 25 років таборів. Покарання відбував у Воркуті, в регіонах Печорського басейну. Після хрущовської "відлиги" був звільнений і невдовзі повернувся в Україну. В Ізяславі, що на Хмельничині, який став для Асафата Дністряна другою батьківщиною, він довгий час працював на будівництві, обирався до районної ради народних депутатів. На сьогодні друг Асафат очолює районну організацію КУНу, є членом етичної комісії Конгресу.

Життєвий шлях одного з ветеранів УПА – яскравий приклад для нашої молоді.

ПАМ'ЯТЬ

ВІН БУВ ПЕРШИМ

Протоєрей Павло Пащевський народився 1874 року на Київщині, скінчив Духовну Семінарію в Києві і працював благочинним на Херсонщині. В червні 1917 року був делегатом від Херсонської єпархії на І Всеукраїнському Церковному З'їзді, що відбувався в Києві. Тоді ж С. Петлюра, голова Головного Українського Військового Комітету (ГУВК), запросив його на службу до українського війська, яке власне організувалось. 25 липня 1917 р. ГУВК призначив о. П. Пащевського військовим священиком (капеланом) 10-го українського резервного, а пізніше – Сердюцького полку ім. Петра Дорошенка. Як військовий священик брав участь в І Зимовому Поході військ УНР (грудень 1919 травень 1920), був поранений. Після повернення з походу о. П. Пащевський був призначений начальником Управи Душпастирства (Головним Капеланом) Армії УНР в чині генерала-хорунжого.

Після поразки визвольних змагань двадцятих років XX ст. і інтернування військ УНР в Польщі, перебував в таборі в Каліші. З ініціативи командирів дивізій і за згодою міністра віровизнань УНР проф. І.Огієнка та митрополита Ю. Ярошевського, о. П. Пащевський організував в Каліському таборі курси військових священиків (капеланів) і був одночасно Головою Ради Братства Кирила і Мефодія та Братства св. Покрови. Керівниками курсів військових капеланів був о. П. Пащевський і ген. О. Загродський. Багато випускників цих курсів після виходу з табору були священиками в різних місцевостях.

По виході з табору інтернованих у 1924 о. П. Пащевський працював настоятелем (парохом) Христовоздвиженської церкви в Луцьку на Волині. Була вона тоді одинокою українською православною парафією гімназійної церкви. Одночасно протоєрей о. Пащевський викладав релігію в Луцькій Українській Гімназії ім. Лесі Українки (ЛУГ). Був дуже улюбленим і шанованим гімназистами, про що свідчать їхні численні спогади. Окрім того, брав дієву участь в культурному і церковному житті міста. На переломі 1939–1940 років о. Павло виїхав до Варшави, був настоятелем (парохом) православної кафедральної церкви у Празі. Помер о. Пащевський в 1944 р. і похований на православному цвинтарі "Воля" в Варшаві в ряду генеральських могил.

О. П. Пащевський є також автором праці про участь і роль українського духовенства в змаганнях 1917–1921 років за Незалежність України.

Згадуємо про цього забутого Першого Головного Душпастиря Армії УНР ще й тому, що питання військових священиків в Українських Збройних Силах сьогодні не вирішено на державному рівні, хоч, як відомо, в усіх національних арміях світу існує інституція військових священиків (капеланів). Питання дуже важливе, бо то не все одно, чиї священики будуть надавати релігійні послуги в українському війську: українські чи чужі (московські). Пам'ятаймо про горезвісний факт історії 1775 року. Під час облоги Запорозької Січі російськими військами московський архимандрит Володимир Сокольський закликав козаків не стріляти по москалях, бо вони, мовляв, також православні християни. І були такі, що послухались його. Наслідки відомі. А от московські попи, що були в російській армії, не закликали солдатів генерала Текеллі, аби ті не стріляли по січових козаках, бо вони, мовляв, також були православними християнами...

Чи розуміє значення і важливість цього питання Президент, уряд і міністр військового відомства України?

Степан СЕМЕНЮК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ ФІЛАРЕТА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Воскресіння Христове дарувало людям найдосконалішу радість. Ось чому в пасхальні дні ми відчуваємо особливе піднесення. Воскресіння Христове спонукає нас боротися з гріхом. Воно запалює нас прагнути до моральної чистоти, до святості. Воно навчає нас бачити в людині брата і сестру, образ і подобу Божу. Воскресіння Христове надихає нас на боротьбу проти неправди та кривди. Воно надихає на труд і побожне життя. Воскресіння Христове дало новий напрямок життю людини. Воно зробило земне життя осмисленим і цілеспрямованим. У майбутньому – не смерть, не загибель, не знищення, а інше існування, "іншого, вічного життя початок". Воскресіння Христове – настільки важлива подія в історії людства, що св. ап. Павло визначає ним істинність усього християнського вчення: "Якщо Христос не воскрес, – каже він, – то й проповідь наша марна, марна і віра ваша" (1 Кор. 15, 14). Воскреслий Христос, за словами апостола Павла, – первісток серед померлих (див.: 1 Кор. 15, 20).

У Своєму воскресінні Він став початком і нашого воскресіння. Смерть для християнина тепер втрачає свою жахливість. В ці пасхальні дні, у свято перемоги життя над смертю, щиро вітаю вас, преосвященні архипастирі, боголюбиві пастирі, чесне чернецтво, улюблені браття і сестри зі святом Воскресіння Христового. Поздоровляю з Пасхою Христовою Президента України Віктора Ющенка, Верховну Раду України, Український уряд, Збройні Сили України, всіх християн усіх Церков і весь український народ. Сердечно вітаю зі світлоносним святом усе українство, в усіх країнах світу, на всіх континентах. Нехай оновить воскреслий Спаситель наші духовні сили на добрі справи для блага нашої святої помісної Української Православної Церкви і для подальшого зміцнення та процвітання Української держави і зростання добробуту українського народу, на славу Господа нашого Ісуса Христа, Якому належить честь і поклоніння на віки віків. Амінь.

ВОІСТИНУ ХРИСТОС ВОСКРЕС

Пасха Христова, 2006 рік, м. Київ

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ Блаженнійшого МЕФОДІЯ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

у Старому Заповіті пекло представляє собою певний простір у глибинах землі, однак таке уявлення слід розуміти символічно, у контексті уявлень того часу, згідно яких земля знаходиться посередині, небо згори, а пекло під землею. З іншої сторони, пекло – це стан. Як свідчить християнська мудрість, "І рай, і пекло зароджуються у людському серці". А отже, досвід пекла можна пережити вже у цьому житті. "Той, хто зазнав богозалишеність, знає, що таке пекло", – свідчать православні подвижники. Христос недаремно називає злий дух "німим" та "глухим" (Мк. 9:25). У пеклі немає спілкування, пекло починається там, де особистість перестає бачити та чути іншого.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Жодні інші слова не можуть сповнити людське серце такою радістю. Вони свідчать, що Божа любов – безмежна. Ці слова свідчать, що Живий Бог зійшов до глибин нашої власної смерті та богозалишеності. Якими б тяжкими не були наші провини, як глибоко не закрався у наше єство гріх, звістка про Христове Воскресіння свідчить, що нині настав час нашої пасхи, нашого "переходу" від пекла до неба, від смерті до життя, від самотності до богоспілкування.

Воскрес Христос, і кожне людське серце чує слова Воскреслого: "вийди геть, залиш державу смерті та увійди до раю життя".

Улюблені у Христі преосвященні архіпастирі, чесне чернецтво, боголюбиві пастирі, дорогі брати й сестри – чада Української Автокефальної Православної Церкви, від усього серця вітаю усіх вас з святим днем Христового Воскресіння! Перебувайте у радості цього дня, вітайте один одного поцілунком любові, зодягайтеся у нетлінні одежі мешканців неба. І нехай Воскреслий Христос, що є нашою досконалою радістю, обдарує усіх нас Своїм миром та смиренням, щоби ми у єдності та згоді служили Святій Православній Церкві та рідній Вітчизні. Тверезо усвідомлюючи істину, що давала надію нашого народу – Христос Воскрес! – воскресне Україна.

ХРИСТОС ВОСКРЕС – ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Пасха Христова, 2006 р. Б., м. Київ.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ Блаженнійшого ЛЮБОМИРА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

зрозумівши те, що жертва Ісуса Христа на хресті – це перемога над гріхом і перемога над смертю, яка є карою за гріх, ми зможемо збагнути велич воскресіння і щастя, яке нам приносять слова, що їх ми так радісно кажемо у Великодній день: "Христос воскрес!". Це означає, що Христос переміг, що Він нас звільнив від тягаря і дав нове життя.

Перед нами – п'ятдесят днів радості. У давні часи люди, які були хрещені в надвечір'я празника Воскресіння, упродовж світлого тижня носили навіть особливий білий одяг, що символізував дар оновленого життя. Ми ж, подібно до них, повинні тішитися і насолоджуватися Божою добротою, очікуючи здійснення обітниці Ісуса Христа, що Він дасть нам Святого Духа, який нас підтримуватиме, провадитиме і просвітлюватиме, щоб ми зуміли вповні оцінити Божу любов і щоб знову не впадали у гріхи.

Дорогі у Христі! На тлі наших великих духовних потреб, усіх вас вітаю із святим празником Великодня – празником величі Божої любові – і щиро бажаю вам, як і собі, непереборної радості й торжества, які походять від воскреслого Христа. Намагаймося зрозуміти, що Христос відкрив нам кращий шлях – шлях любові, чистоти і служіння ближньому. Нехай милостивий Господь, який довів нам у такий прекрасний спосіб свою любов, сповнює вас радістю і бажанням з відкритим серцем прийняти Його дари, жити ними і поширювати навколо себе добро.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Київ, Великдень 2006 року

Пасхальні Послання подаються зі скороченнями.

ДОРОГІ ДРУЗІ І ПОДРУГИ – УЧАСНИКИ НАЦІОНАЛЬНО-ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ! ДОРОГИЙ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДЕ !

Завітало до нас величне весняне Свято Воскресіння Господнього. В усій Україні радісним гомоном лунають воскресні дзвони. Народ, утомлений передвиборним змагом, із полегшенням і душевним спокоєм зустрічає цей Великдень і молить Господа за свою другу перемогу над "п'ятою колоною" – більше половини українців проголосували за Соборність і Незалежність України, за економічне піднесення й добробут народу, за входження в Європейську Спільноту і НАТО. Після більш як 350-літньої неволі – це справжнє Воскресіння України! Це чудо!

ХРИСТОС ВОСКРЕС – ВОСКРЕСЛА УКРАЇНА!

З великим Святом Великодня, з великим поступом нації Всеукраїнське Братство ОУН–УПА вітає всіх Вас, хто серцем і душею відчуває себе українцем! Особливо вітаємо своїх побратимів – воїнів ОУН– УПА, які все віддали в боротьбі за ВОЛЮ УКРАЇНИ, пройшли каторжні ГУЛАГи, і всіх тих, які зазнали переслідувань за народ, за віру і церкву.

І хоч зрусифікований Схід України під неослабним тиском північного ворога не дозволив визнання нашої боротьби парламентом, – не біда. Коли ноша стає непосильною для людини, приходить Спаситель і каже: "Не зневірюйся! Те, що тобі не під силу, Я взяв на Себе"!

Тож маємо надію, що новий парламент дослухається до своєї совісті і виправить цю історичну несправедливість.

Нехай Господь Бог і Воскреслий Син Його надихає обраних парламентаріїв світлим розумом і творчою енергією в праці на Ниві Соборної, Незалежної Української Держави.

Бажаємо веселих і щасливих Свят Президентові України, Прем'єр-міністрові, Голові ВР України й усій нашій Великій Великодній Родині!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Головна Булава Всеукраїнського Братства ОУН–УПА, квітень 2006 року

СКАЗАТИ НАРОДУ, ЧОГО ВІН ХОЧЕ

У журналі "Дніпро" (2006, ч.1–2) славетний український кінорежисер Юрій Іллєнко відповідає на запитання , "хто ми і куди йдемо?", як то і названа його стаття. З огляду на те, що з часу недавніх парламентських виборів позиція цього митця, котрий входив до п'ятірки виборчого блоку "Свобода", достатньо відома, обмежуся тут лише принагідним роздумом з приводу того, що ним висловлене.

Найперше, я поділяю його біль й аргументацію, та віддаю належне, що у своєму прогнозі стосовно того, що праві сили "подоинці ... не здолають тривідсоткований бар'єр", він, як бачимо, не помилився.

А в твердженні "якщо об'єднаємося – виграємо 3:1" ("78% на 22%, звичайно, на користь Україи") – чи Ю. Іллєнко перебільшував? Як я переконаний, хіба що у межах кількох відсотків – у той або в інший бік.

"Маса не знає, чого вона хоче, їй треба сказати, чого вона хоче", – запевняв Карл Ясперс, і я йому вірю. Об'єднання правих – це і було б те слово для маси, як їй діяти та за ким іти.

Прикро, але замість чіткості орієнтації українську людність було приречено на дезорієнтацію. Відтак, назагал взявши, народ проголосував не в узгодженні з власною глибинною свідомістю, не так, як насправді хоче його пригнічене, замулене, а все ж ще живе національне осердя.

Те, що сталося, схоже на чергове Берестечко, причому найприкріше те, що синонімом Берестечка став цього разу стольний Київ. Переможець, що виборов посаду голови завдяки підкупові гречкою та іншою провізією і грішми, а ще – завдяки використанню невластивого для українців сектантсько-релігійного екстремізму, а ще – в спосіб маніпулювання свідомістю найперше громадянськи інертної, злюмпенізованої частини обивателів, а ще – в спосіб гри у мовну карту (один із законопроектів про офіційне "двоязичіє" належить саме цій особі), – яка це ганьба для Києва і для всієї України! І як то нині непросто здоровій частині громадян домогтися нових виборів у столиці!

Але я підкреслю: позначення "Берестечко" стосується не так спільноти, як лідерів національних сил. Скільки було розмов про необхідність потужної правиці, яка, зрозуміло, могла б справити відчутний вплив на долю Києва і всієї України, але насправді саме лідери усе й зробили, щоб правиця не з'явилася.

Не можу не пригадати своїх звинувачень стосовно цього на адресу Левка Лук'яненка, що їх я висловлював на з'їзді партії "Собор". Та хіба ж про правицю думав цей заслужений український діяч, коли, спокушений гарантованим місцем у списку БЮТу, пішов на руйнацію "Собору"? Або й позиція вельми мені симпатичної партії УНП, очолюваної Ю. Костенком: мовляв, хочете правиці – підлаштовуйтеся під мене...

Ще, може, симпатичніший мені Олег Тягнибок зі "Свободою", а в ній – з Ю. Ільєнком. Але хіба його самостійний заплив на виборах – не відчайдушне авантюрництво? Не розрахунок без жодного розрахунку – а раптом вийде? Не проба сил за слабкості тих сил? Щось на зразок Другого зимового походу армії, очоленої Ю. Тютюнником у 1921 році...

Відтак всі, котрі залишились роз'єднаними, найперше саме за роз'єднаність, а не за ідеологічну несприйнятність, і дістали від виборців болючий удар по тімені. Повторюю: удар за те, що йому, народові, не було сказано, чого він хоче. Йому ж необхідно було не тільки сказати, а й показати – об'єднану, міцну правицю, в силу якої він неодмінно повірив, пішов би за нею. Ось так і вийшло: замість правиці – "правиця", увінчана відомою фігурою з кількох пальців, що її склали виборці для тих націоналістичних лідерів, котрі пішли на вибори самостійно і роз'єднано.

Значною мірою це стосувалося і ставлення спільноти до назагал ліберальної "Нашої України", до якої, не змігши порозумітися з іншими націоналістичними партіями, але слушно остерігаючись лишитися поза бортом великої політики, увійшов і КУН. Цілком поділяючи іронію Ю. Ільєнка з приводу безсмертності "Нашої України", як не згадати мені свою власну спробу позбавити її цієї якості: а саме написаний мною та підписаний ще п'ятьма відомими професорами й академіками лист до Президента з інтелігентно сформульованою, але настійною пропозицією замінити Р. Безсмертного на посаді керівника цього виборчого блоку – завалить бо, як мінімум, у півтора рази зменшить кількість поданих за цей блок голосів... Лист, наскільки мені відомо, був Президентові переданий, але десь там й осів в архіві. Безсмертна ж "Наша Україна" порівняно з тим, що вона могла б мати, позбавившись безсмертності, хоч і пройшла до парламенту, а все ж також дістала від маси "правицю" у вигляді згаданої фігури.

Хтось нарікає: хіба у нас народ? Та це ж – бидло, а не народ! Я ж думаю: людність (маса) у нас на місці, претензії ж маємо висловлювати найперше до лідерів.

І ще я переконаний: стверджувати, буцімто на недавніх виборах зазнала фіаско ідеологія націоналізму, немає жодних підстав. Як бо може зазнати фіаско те, що в ХХ і ХХІ століттях стало рятівним для всіх без винятку європейських народів, які мають нині нормальну національну (й економічно-соціаль-ну) влаштованість? Для італійців і французів, норвезців і фіннів, чехів і поляків...

То що – в нас, українцях, відсутнє те, що властиве всім цим народам? Ні, так вважати підстав нема. Просто – джерела вільного від кривотлумачень українського націоналізму занадто занечищені, і то немало ще необхідно зусиль, щоб належно їх розчистити. Досто-ту – народу належить чітко та ясно сказати, чого він хоче.

Відтак, якщо і нарікаймо, шановні лідери, то тільки на самих себе. Не посипаючи голови попелом, не переймаючись розпачем, стиснувши уста, працюймо, вірячи, що хоч ця праця давно вже схожа на сізіфову, все ж вона є не сізіфовою. Вибори бо знову й знову переконали: історичне завдання, сформульоване Іваном Франком, – зробити з мужиків народ, і досі належно не здійснене. Водночас не треба мати сумнівів: народ "зробиться" лише тоді, коли "зробиться" його еліта. Саме їй, тим, хто претендує на роль проводирів, і слід починати із самих себе. Зміни здійснити, омолодитися. Не об'єдналася ця еліта перед виборами, то, може, віднайде розум об'єднатися хоча б тепер, після виборів? Щоб чувся таки дужий голос, а не розрізнені голосочки розрізнених правих партійок. Інакше – ця еліта вже й геть виродиться у псевдоеліту, надалі служитиме не для національного самоусвідомлення маси, а для її дезорієнтування та деградування.

Ажніяк не хотілося б думати, панове, що це саме про нас, українців, сказано: історія вчить, що вона нічому не вчить...

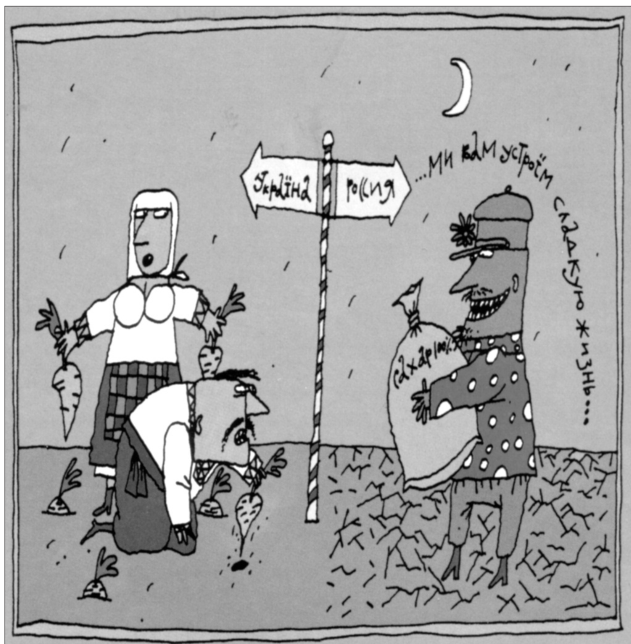
Анатолій ПОГРІБНИЙ

ПОЛІТИКА

ПІД МОСКОВСЬКИМ ПРИЦІЛОМ

РОСІЙСЬКЕ ВІДЛУННЯ УКРАЇНСЬКИХ ВИБОРІВ

На парламентських виборах в Україні в 2006 році Москва, дещо таки ж збагнувши, діяла (себто втручалася в українські внутрішні справи) не менш активно, ніж на президентських 2004, але не настільки нахабно і демонстративно.

Головну частину роботи щодо впливу на наші вибори Кремль виконав заздалегідь: згадаймо газову війну проти нашої держави, м'ясо-молочну, бензинову, рейди російської морської піхоти з Криму на Херсонщину тощо.

Але відкрито про підтримку Партії регіонів у Москві не кричали, хоча й не приховували. Проте дуже сподівалися на гучний реванш біло-синіх з цілковитим ЄЕПом після захоплення влади Януковичем-Ахметовим, захоплення, завдяки парламентській реформі імені товариша Мороза, парламентським шляхом... Результати виборів викликали в середовищі московських політологів певне розчарування. Хоча є тверді голоси.

Ось, наприклад, заступник директора Московського центру Карнегі Дмитро Тренін вважає, що українські вибори можуть позитивно вплинути на демократизацію Росії: "Якщо Україна зможе й далі йти шляхом модернізації політичної, економічної, соціальної систем у напрямку Європи (а я думаю, що Україна буде просуватися саме в цьому напрямку), це буде, звісно, серйозно впливати на розвиток політичної ситуації в Росії. Україна буде показувати цікавий приклад нових методів політичної модернізації, що ніким тут не буде проігнорований. Росія й раніше багато чому навчалася в України, приміром, у допетровський період, тому Україна може відіграти в цьому плані важливу роль у майбутньому. Але вона буде лише одним із чинників, що будуть формувати російську реальність, тому що Росія і Україна все ж таки країни з дуже різною політичною культурою. І те, що можливе в Україні, неможливе в Росії і навпаки. Традиція гетьманства сильно відрізняється від традицій царської влади".

А перше місце за результатами виборів регіоналів російський експерт оцінює дуже стримано: "Я не думаю, що в цьому випадку можна говорити про перемогу Януковича... То не така перемога, що дає всю владу. Вся влада в Україні нікому належати вже не буде. Більше того, прийшовши першим, він може залишитися поза урядом".

Журнал "КоммерсантЪ" фактично пристає на думку цього експерта: "Однак результат українських виборів для пострадянських країн є новим. На цих виборах лідирує блок Віктора Януковича, перемагає Юлія Тимошенко, а правлячу коаліцію буде формувати Віктор Ющенко".

Цікаве інтерв'ю з приводу наших виборів дала газеті "Відомості" політолог Лілія Шевцова. Професор Шевцова спростувала низку російських міфів про Україну. Коли кореспондент газети запитав її, чи зазнала внаслідок виборів поразки помаранчева революція, вона відповіла: "Зовсім навпаки. Ця революція закріпила політичний плюралізм, в тому числі й поміж помаранчевими, і створила ситуацію, коли влада змушена ділитися владою з опозицією якщо не зараз, то в майбутньому. Ця революція вже зуміла створити межі, які Україна не перейде, хоч би хто був при владі, – країна не повернеться до кучмізму, її політичний клас не стане застосовувати насильство в боротьбі за владу і не захоче бути васалом свого великого сусіда. Навіть невдачі помаранчевих працюють на помаранчеву революцію, змушуючи їх одночасно і консолідуватися, і домовлятися зі своїми вчорашніми супротивниками".

Але це думка доволі вузького в Москві кола нормальних інтелектуалів. Що стосується наших давніх знайомих на кштал Жириновського, Затуліна, Бабуріна, Павловського – то "на східному фронті – без змін", переважно чутно стогін і плач з приводу того, що й на цей раз "розмазати" Україну не вдалося. Проте ця група є наближеною до президента Путіна, який отримав владу під ідею відновлення імперії, тож існування поруч з Росією вільної і демократичної України є для пана Путіна і гебістсько-олігархічного керівного клану Москви дуже дратівливим моментом, геополітичним викликом. Їх не влаштовувала навіть у форматі Кучмостану, але формально незалежна, державна Україна. Що вже казати про Україну постпомаранчеву... А це означає, що нам треба готуватися до нових провокацій з боку російських спецслужб, нових проектів політичного, економічного та ідеологічного руйнування України.

Богдан СТЕПОВИЙ

Б'ЄМО НА СПОЛОХ

БЕЗ ПАМ'ЯТІ

ЧИ БУДЕ ЗБЕРЕЖЕНО ІСТОРИЧНУ СПАДЩИНУ КУРЕНІВКИ?

Активісти політичних партій (в тому числі Конгресу Українських Націоналістів) та жителі Куренівки провели акцію протесту проти будівництва котеджів у заповідній ділянці "Зелений гай", що почалося влітку 2005 року. Вже зведено кам'яний паркан за кілька метрів від старого дуба, де колись малював, писав вірші і відпочивав Тарас Шевченко. Тут і досі збереглася стара хата, де в серпні 1859 року жив поет. Проте, видно, для деякого історична пам'ять нічого не важить. Окрім історичного значення, "Зелений гай" завжди був чудовим місцем відпочинку для місцевих жителів.

Кому належатиме земля, віддана під будівництво, невідомо. Будівельники, які працюють на будмайданчику, є переважно вихідцями із західноукраїнських областей. Вони розуміють незаконність забудови, але і їх можна зрозуміти. Треба якось годувати сім'ю. "Та якби мені держава дала б роботу вдома, хіба я покинув би у Франківську жінку, щоб працювати тут", – каже один із будівельників. А інший, побачивши червоно-чорні стяги КУН, мовив: "Мій вуйко під кулями носив такі прапори".

Отакі реалії життя. Нащадки тих, хто воював за вільну Україну, змушені працювати за дрібні гроші на тих, хто не визнає своїх героїв. Адже хіба будівництво котеджів у історичному заповіднику, що тісно пов'язаний з ім'ям Тараса Шевченка, не є тому підтвердженням?

Дмитро ЩЕРБИНА,
член КУН

ДУМКИ ВГОЛОС

"...МОВ КОВТОК СВІЖОГО ПОВІТРЯ"

"От оранжевой оккупации к свободе", "Оранжевые" начинают и не выигрывают", "Страна механических апельсинов. Наболевшие мысли "непомаранчевого украинца", "Певцы нацизма" (це про організацію "Пора") – ось тільки деякі заголовки з поширених у Донбасі газет, які щодня виливають на голови читачів потоки брехні і ненависті до України, української мови, нової влади, патріотичних організацій та діячів.

У такому ідеологічному казані вариться населення Донбасу, живе такими ідеями, ні в що, крім них, не вірить, а протилежну думку сприймає дуже агресивно. Для зомбованого середньостатистичного тутешнього мешканця саме шовіністичні газетки є найавторитетнішими, найправдивішими. Під їхнім впливом ці залякані, жалюгідні і водночас агресивні люди під час виборчої кампанії залазили на стовпи, щоб зірвати агітаційні матеріали "Нашої України". Вони люто ненавидять "клятих" бандерівців, чомусь бояться "Пори" і мріють жити, "як у Білорусії".

На все це я, 21-річна студентка, дивлюся очима моєї мами – щирої свідомої українки. Під її і моїм впливом і батько мій – справжній донський козак, який і двох слів українською зв'язати не може, став переконаним націоналістом, за що на роботі його вже називають бандерівцем.

Я постійно читаю газети "Нація і держава" та "Українське слово". Маю щиру надію на те, що українці здобудуть свою державу, виборють гідну долю для своїх нащадків.

Ваша газета "Нація і держава" для нас, українців Донбасу, дуже потрібна, вона тут мов ковток свіжого повітря. Від щирого серця дякую вам, дорогі газетярі, за неоцінену повсякденну працю.

Слава Україні!

Катерина СОПОВА,
м. Стаханов, Луганська область

НЕ ВІЗЬМЕШ НА МАКУХУ?..

26 березня наш народ вкотре припустився непоправної помилки, проголосувавши більшістю на виборах все за ті ж олігархічні партії, що грабували і будуть грабувати його й надалі.

Наївний мій народе, ти знову повірив солодким обіцянкам хитрих та облесливих пройдисвітів, знову купився на їхні дешеві заклинання. Цим необачним, бездумним рішенням ти знову прирік себе, своїх дітей та внуків на злидні. Прирік надовго, а може, й назавжди.

Народ купився, як карась на наживку.

На жаль, не справдилися пророчі слова поета: "Народ не візьмеш на макуху". Виходить, взяли, та ще й як. Отже, що посіяли, те і будемо пожинати. А пожинати доведеться не зерно, а полову. Не вірите?

Та погляньте ви хоча б, хто входить до списків біло-голубих та білих із сердечком партій. В основному це ті ж кучмісти, що грабували нас протягом усіх чотирнадцяти останніх років. Не будьте наївними. Вони не стали кращими. Своїм бездумним рішенням ви самі дали їм дозвіл грабувати себе й надалі. Допоки? Самі собі викопали яму. І тут уже приходять на думку пророчі слова нашого Тараса:

– А ми дивились, та мовчали,
Та мовчки чухали чуби...

В. ПОЛІЩУК,
с. Мала Виска на Кіровоградщині

ТОВ "Мультимедіа Софт" (юридична адреса: м. Київ, вул. Миколи Василенка, 7а, код ЄДРПОУ 25635917) проводить прилюдні торги з реалізації майна, належного ТОВ "Б.Б.К." (м. Ірпінь, вул.Котляревського, 54а, код ЄДРПОУ 31618904)

ЛОТ № 1. Приміщення м'ясопереробного цеху (літ. А1), розташоване за адресою: Баришівський р-н, с. Корніївка, вул. Жовтнева, 1. Приміщення загальною площею 337,20 кв. м, складається з підсобних приміщень – 10,80 кв. м, 25,70 кв. м, 18,60 кв. м, 8,20 кв. м, 4,10 кв. м, 6,80 кв. м, 6,40 кв. м, коптильного цеху загальною площею 26,80 кв. м, коридорів – 18,90 кв. м, 3,90 кв. м, сушки – 11,40 кв. м, 8,40 кв. м, роздягальні – 7,30 кв. м, 5,20 кв. м, цехів – 48,40 кв. м, 29,00 кв. м, холодильної камери – 11,50 кв. м, душової – 3,30 кв. м, кухні – 13,80 кв. м, посолочних приміщень – 17,60 кв. м, 4,10 кв. м, виробниче приміщення – 16,20 кв. м. Земельна ділянка площею 0,2458 га, на якій розташоване приміщення м'ясопереробного цеху, використовується ТОВ "Б.Б.К." на підставі Договору оренди на право довгострокового користування землею. Стартова ціна – 64234,40 грн. Ознайомитися з майном можна щодня за його місцезнаходженням, звернувшись до організатора прилюдних торгів. Бажаючим узяти участь у прилюдних торгах необхідно звернутися до організатора прилюдних торгів для подачі заяв за адресою: м. Київ, вул. Печенізька, 32. Реєстраційний внесок у розмірі 17 грн. (у т. ч. ПДВ) та гарантійний внесок (5% від стартової ціни, без ПДВ) у розмірі 3211,72 грн. вноситься на поточний рахунок п/р 26004101015006 в Київській регіональній дирекції (філії) АППБ "Аваль", МФО 322904, код ЄДРПОУ 25635917, одержувач ТОВ "Мультимедіа Софт".

Торги призначені на 4 травня 2006 р. о 10 год. за адресою: смт Баришівка, вул. Леніна, 25а. Остаточний термін подачі заяв 4 травня 2006 р. о 9 год. Остаточна оплата за придбаний об'єкт здійснюється впродовж десяти робочих днів з дня затвердження протоколу про проведення прилюдних торгів. Майно реалізується за кошти в рахунок погашення заборгованості перед АППБ "Аваль" в особі Третьої Київської філії АППБ "Аваль" (м. Київ, вул. Мате Залки, 2/12, код ЄДРПОУ 21578223). Довідки за телефонами: 496-34-89, 200-88-31.

НА РОЗДОРІЖЖІ ІСТОРІЇ

ФІЛОСОФІЯ ПЕРЕСІЧНОГО УКРАЇНЦЯ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Після Кучми

Нація – це природна спільнота, сила, що за своєю сутністю є складовою часткою цього Божого світу, це і поєднання в нашій свідомості теперішніх і минулих поколінь в одне ціле, це живий суспільний організм, і він у своєму розвитку подібний до живої істоти, має свою задану програму і, як будь-який живий організм, мусить розвиватися й існувати відповідно до тої програми. Відхилення від програми, від умов, в яких вона мусить реалізовуватися, зменшує вірогідність виживання, не кажучи про повноцінне життя взагалі. Ось чому українофобам так хочеться знищити українське слово, звичаї, культуру взагалі. Все, що поза нацією, над нацією, як би воно гарно не було подано, є від лукавого і є руйнівною силою як для людини, так і для природи. А націоналізм – це, так би мовити, інстинкт самозбереження на суспільному рівні, він є необхідною умовою буття народу. Кожний народ має як свою міру залежності особи і суспільства, так і своє співвідношення приватного і суспільного у господарюванні, де є місце приватній власності й приватному капіталу з одного боку, і державній власності та капіталу – з другого. Проблема пошуку національного співвідношення суспільного і приватного лежить у площині національного відродження. До речі, відсутність права на приватну власність – це ознака того, що людина сама є власністю держави, її правителів, а надто ліберальна економіка, де капітал зосереджений головно у руках невеликої купки олігархів, люди, хоча й опосередковано, через капітал, є власністю тих олігархів.

Стосовно інтернаціонального. Інтернаціоналізм не лише служить засобом міжнаціонального порозуміння, а також є знаряддям маніпуляцій великих ляльководів і міжнародних мафіозних структур, для яких зденаціоналізована людність, від сантехніка до науковця, державного службовця, тим паче, політичного діяча, є основним матеріалом.

Будь-яка значна держава не є чисто етнічним утворенням, але титульна нація, її мова, культура є основою, спільним знаменником для громадян країни, якого б вони роду-племені не були. І руйнування цієї основи є замахом на життя цих громадян. А оскільки процес денаціоналізації відбувався насильницьким шляхом, під брехливі запевнення, що все те робиться "для общего блага," то право і обов'язок українців відновити той природний стан, стан зверхності українського в Україні. А те, що комусь хочеться, щоб в Українському монастирі діяв московський статут, мотивуючи тим, це "так історічеські сложілось", то цієї ненормальності треба позбуватися. З'явились ознаки часу "або-або", де Русь-Україна або стане повноправним членом світового співтовариства, або ж її знищать на догоду недругам і пройдисвітам.

Принцип "де живеш, там шкоди не робиш" сам не реалізується, якщо самі ж українці не будуть його дотримуватися. Це – по-перше. По-друге, треба українцям примушувати інших дотримуватися цього правила. Знову ж таки, це боротьба за себе, за батьків, за дітей, а без боротьби, так би мовити "на шару", діла не буде. Хочете миру – примусьте інших себе поважати. І той плач, що, мовляв, "хоч би нашим дітям було добре", є лицемірним, коли заявляють, що від них нічого не залежить, що у всьому тільки правителі винні. Люди добрі, не знімайте з себе відповідальності за те, що коїться. Те, що в наших бідах винні керівники, то це так, але ж чиї це проблеми – німецькі, шведські, фінські чи все ж таки українські? Це українські проблеми, і вирішувати їх, у першу чергу, самим українцям, підсилюючи національну свідомість, солідарність, як запоруку взаєморозуміння і взаємодії, підтримуючи національних лідерів, не плутаючи їх з обіцяльниками, провокаторами, як би не давив зашморг виживання. Люд виправдовує свою байдужість тим, що там, "нагорі", всі злодії і брехуни. Але ж так у природі не буває. Коли чуєш такі твердження, що всі такі-сякі, то хочеться сказати: „не будьте, люди, дурнями, від того й бідність".

Важливість історичного минулого на прикладі визначної постаті в історії України Богдана Хмельницького є неперевершеним для розуміння сучасного етапу спільної відповідальності за власну долю українським народом та його політичною, економічною і військовою елітами.

Богдан Хмельницький прийняв зверхність московського царя з тактичних міркувань, щоб уникнути війни з Московією та мати перепочинок і час для відбудови Української держави – Київської Русі. Люди втомилися, їм набридла війна, а почата справа не була ще завершеною. Там, де історія не дає документальних свідчень про певну подію, треба робити висновки, виходячи з тогочасних розумінь держави і влади, дотримуватись принципу „в своїй хаті своя правда", і не давати вішати московську локшину на українські вуха. Перебуваючи у складі Речі Посполитої, українське суспільство в особі гетьмана, військової старшини, української шляхти було, хоча і нерівною, але договірною стороною. Українці, прийнявши владу московського царя-самодержця, який ніяких зобов'язань перед підданими не ніс, переставали бути договірною стороною і набували статусу сторони "беспрікословного повіновенія" не тільки стосовно царя, а і його підданих. У тій непевній ситуації смерть Б. Хмельницького ніби узаконювала той ганебний стан, де українська нація ставала "рабинею раба". Сьогодні це проявляється у стосунках з Росією за міждержавні кордони, за спільне майно за кордоном, за трудові заощадження і т. ін. Підтримується стан не партнерських стосунків між Україною і Росією як продажною частиною населення України, так і тими, що живуть в ній, і з ненавистю ставляться до всього українського. Разом вони складають так звану "п'яту колону". Державницький задум Хмельницького не був реалізований. Взагалі, українці програли європейській збірній, якою була так звана "німецька слобода" в Москві, що мала значний вплив на політику царя, а від початку царювання Петра І вершила всю політику Московії, а потім і Російської імперії.

Війна середини XVII ст. під проводом Богдана Хмельницького була наслідком великих суперечностей між українським консерватизмом у релігійному житті, з їхнім візантійським обрядом, з одного боку, та зверхністю, пихою польської шляхти – римо-католиків – з другого. Згодом ті суперечності перекинулись у світське життя. Але війна могла бути і свідомо спровокованою. За своїм спрямуванням ця війна була не тільки національно-визвольною, а й громадянською, під час якої, за визначенням автора "Літопису самовидця", загинуло дуже багато значних людей. Найбільше української шляхти мешкало на західних теренах України, зокрема у Галичині, а це також і нащадки знатних родів, що покинули Київ у часи нашестя північних орд Андрія Боголюбського, а згодом і орд хана Батия. Українська шляхта була не готова до визвольних змагань, значна її частина була задіяна на боці Речі Посполитої, що й вилилось у національну трагедію.

Втрата провідного шару нації, а з ним і втрата аристократизму, з його потребою вишуканості та довершеності (конкурентоздатності українства), ніби надавала можливість досягти деякої сумісності України і на той час дикої Московії. Козацька старшина, що у своїй переважній більшості була старшинами в першому поколінні, не змогла очолити українську спільноту в подальшій боротьбі за незалежність, тобто за право Руси-України бути на рівних з іншими державами. Приєднанням до Московії Україна значно підсилила її, водночас послабивши Річ Посполиту. Для України це скінчилося затяжною внутрішньою війною та поділом її території на правобережну Україну, що повернулася до складу Речі Посполитої, і лівобережну, що відійшла до Московії. І знову занепад із пробудженням національної свідомості лише у другій половині XIX сторіччя.

За історією, північні князі тричі руйнували Київ, що стало причиною його занепаду, і що, в свою чергу, зробило Київ і Русь взагалі легкою здобиччю татаро-монголів. Те, що зробив Андрій Боголюбський у 1168 році, спаливши Київ з його мешканцями, у суто княжі міжусобиці не вкладається. Викрадення ікони Вишгородської Божої Матері та подальші дії Боголюбського приводять до висновку, що то був певний задум, і це ще чекає своєї відповіді. Але у який спосіб зреалізований той задум, сучасникам бажано знати. По-перше, сприятливим для Андрія було те, що для етнічно-розмаїтої його дружини кияни не були своїми, і дружинникам було байдуже, кого бити. По-друге, для багатьох киян Боголюбський залишався "своїм" разом із своєю дружиною. І це поняття "свій" стало засобом, що послабляло захист Києва та зіграло злий жарт з тими киянами, що поклали на Боголюбського певні сподівання. Постає запитання: а чого так вороже був налаштований Андрій до Києва, до Русі, і хто підштовхував його до цього? Можливо, з часом історики дадуть відповідь. Українець мусить розуміти, що його пращури сприймалися у XII ст. чи у XVII ст., а чи то у XX ст., чи він сам сьогодні сприймається, як конкурент з великими потенційними можливостями. Тому застосовувалися і застосовуються зараз так звані запобіжні заходи, "упреждающіе удари". Ще з тих далеких часів був узятий старт на нищення родового, національного. Особливо відзначилося двадцяте сторіччя. Це такі явища, як геноцид, біологічний підрив нації, де в більшості жертвами тих явищ були чоловіки. Значне зменшення чисельності чоловіків у моногамному суспільстві вело до втрати рівноваги між чоловічим та жіночим началом і як наслідок – чоловіки ставали надмірно емоційними та бездумними, втрачали здатність бути головою родини. Відбувся розрив поколінь, їхньої спадковості, що давало змогу правителям ліпити з дітей та молоді все, що їм заманеться. Сьогодні старше покоління, хоч як це сумно, мало що може передати молодим.

Змінювалася за своїм етнічним складом "руководящая і направляющая" Московії-Росії, від руських князів, ординських мурз, західноєвропейських авантюристів (німецька слобода), жидівства, що були мозком більшовицького руху, та не змінювалась її марнотратна сутність як у господарюванні, так і у війні. За вітром пускалися величезні матеріальні й людські ресурси чи то за царювання Петра І чи то за Сталіна. Реалізовувався принцип "Ми за ценой нє постоім". До речі, у вісімдесятих роках не тільки серед люду, причетного безпосередньо до економіки держави, було розуміння приреченості совєтського способу господарювання як засобу утримання від розпаду величезної держави, а й серед простих людей були такі, які говорили: "З таким господарюванням – біда не за горами".

У совєтський час люди фактично не мали права на власність і самі були власністю. Більшовиками, у межах Російської імперії, окрім Польщі і Фінляндії, була реалізована афера світового масштабу. Вони перетворили людність і їхнє майно на свій общак. Багатство землі, значні людські ресурси давали можливість більшовикам не тільки триматися на плаву (господарі вони нікчемні), а й проводити мілітаризацію, націлюючи цю людність на встановлення „красного знамєні над всєм міром". Перевертаючи з ніг на голову, говорячи одне, розуміючи та роблячи інше, спотворюючи та оббріхуючи, більшовизм у такий спосіб зміг досягти величезної концентрації інтелектуальних та фізичних сил населення імперії, завдяки чому було збудовано та нагромаджено промисловий потенціал для створення наймогутнішої військової машини у світі. Але неспроможність більшості людей побачити і усвідомити, якою ціною це робилося, породило потворне уявлення про те, що то все успіхи "соціалістічєсково способа производства", що, у свою чергу, унеможливлювало розуміння того, яке насильство чинилося над людиною, родиною і природою, не усвідомлювалася протиприродність такої концентрації зусиль. Совєтське "ми" понівечило спочатку людей, а потім і природу.

За своєю суттю більшовизм – це різновид бандитизму, широкомасштабний, ідейно і теоретично обгрунтований. До речі, у Росії і до сьогодні не відмовилися від думки про світове панування, спираючись на традиційний російський бандитизм та на симпатію росіян до нього.

Організаційно СРСР базувався на принципах державного бандитизму. Був досягнутий ефективний порядок "беспрікословного повіновєнія". Зовні ефектний, а по суті неефективний державний лад як з точки зору господарювання, так і ведення війни, не кажучи про природне право людини на життя. Так, наприклад, перед початком війни з Німеччиною в СРСР була кількісна перевага в живій силі і техніці, та за кілька місяців війни все те перетворилося на мільйони убитих та полонених, а техніка – на металобрухт.

Олександр МОХОРТОВ,
член КУН з 1993 року,
м. Херсон

(Закінчення в наступному числі)

Продовження. Початок у числі 14.

Треба звернути увагу на надзвичайно важливий стратегічний план поділу комуністичної Росії, який у березні 1949 р. – отже, за рік до смерті генерала – розглядали в колах британського Зовнішнього відомства (Міністерства закордонних справ). Цитую відповідне місце з меморандуму працівника департаменту досліджень Форін офісу Н. Джоунса, що має назву "Альтернативні "радянському феодалізмові" форми правління для України: Федерація України з сусідніми державами чи етнічними групами".

"Найновішим аналізом цих проблем є план генерала "Тараса Чупринки", який, згідно з повідомленням, очолює Українську повстанську армію (УПА). Її діяльність є єдиним добре підтвердженим доказом збройного повстання у сфері радянського впливу. План генерала намічає розділення СРСР на чотири окремі регіони: 1. Сибір, 2. Кавказ, 3. Туркестан, 4. Скандинавсько-чорноморський союз. Якраз в останню структуру саме і включено Україну. Решта складових частин цього союзу: вільна Карелія, прибалтійські держави, Білорусія, Козакія (територія Донського і Чорноморсько-Кубанського козацтва. – *Я. Д.*) і Ідель-Урал (об'єднання фінських та тюркських народів Півночі Росії і урало-волзького регіону. – *Я. Д.*)". Цитату беру з видання "Англо-американські аспекти українського питання 1938–1951. Збірник документів". – Кінстон, Онтаріо; Вестел, Нью-Йорк, 1987 (упорядники Л. Луцюк та Б. Кордан, книжка англійською мовою).

На мою думку, ідея саме такого поділу Росії, спрямованого на те, щоб вона врешті перестала бути загрозою для світової безпеки і остаточно перестала гнобити окуповані землі й нації та творити довкола себе буферні держави (на зразок України), залишається дуже актуальною досьогодні. Що вона є дуже нагальною і пекучою, доводить хоча б те, що ні Україна, в особі свого промосковського уряду, ні західні держави, охоплені новою хвилею глобалізаційного експансіонізму, на диво, поєднаного зі спалахом любові до Великої Росії – жандарма Європи і не лише Європи, для поділу Російської багатонаціональної імперії – тюрми народів – досі не робили буквально нічого.

Але, може, незалежно від цього, пора не лише поглиблено вивчати проблему, а й братися за здійснення плану генерала "Тараса Чупринки"?

Шосте

Що таке Українська Повстанська Армія? Менш-більш уявляю, яким чином дійшло до поєднання – на папері – обох скорочень: ОУН та УПА – через дефіс. Але ніяк не можу позбутися враження, що ця антиісторична деформація довела до великого збіднення історії нашої національно-визвольної боротьби. Річ не лише в тому, що подвійна абревіатура "ОУН–УПА" в роки збройної боротьби не існувала, а і в тому, що викривлення історії призвело до прикрих наслідків.

ОУН і УПА не тотожні структури, і нічого доводити, що, наприклад, усі учасники УПА були в ОУН, або що всі члени ОУН автоматично були в УПА. Навпаки, організаційна мережа існувала окремо від УПА. Військова структура УПА була іншою.

Необгрунтоване поєднання абревіатур довело до того, що згідно з критеріями всесвітньої історії, Українську Повстанську Армію перетворили у приватну, партійну армію, якою вона ніколи не була і не могла бути. УПА була загальнонародною армією, що охоплювала прихильників усіх тих політичних структур, які боролися за незалежну Україну. Організаційну роль ОУН в УПА ніхто не думає заперечувати. У певному сенсі – пригадаю національні відділи в складі УПА, пригадаю представників різних національностей у лавах УПА з росіянами та євреями включно – УПА була навіть понаднаціональною антикомуністичною армією. І такі традиції треба свято берегти, пам'ятаючи, що вони також пов'язані з політичними ідеями і воєнними концепціями Великого генерала.

Навіщо і для кого потрібно підробляти історію українського національно-визвольного руху?

Сьоме

Ми зобов'язані охороняти правду історії, бо це правда історії України і правда минулого української нації. Така правда особливо важлива тому, що в умовах нинішньої України ряди кваліфікованих істориків національно-визвольного руху майже не ростуть, і навіть у відносно сприятливих умовах ростуть дуже повільно. Якщо це зрозуміло у світлі тенденції сучасної формально української, а подекуди антиукраїнської вищої школи, то цілком незрозуміло з погляду потреб дослідження історії України взагалі. Склалася ще одна парадоксальна ситуація. Якщо в Україні секретні ще дев'ять-десять років тому архіви відкрилися (хоча й не повністю і для вибраних осіб) дослідникам подій 40-х років, то в діаспорі (це говорю з власного досвіду) становище з українськими політичними архівами просто катастрофічне. Нечисленні справжні історики не мають до них доступу, з архівами поводилися та поводяться неналежним чином, відсутня архівна дисципліна, документи зникають – і панує нерозуміння того, що втрачається жива історія нації, що гинуть відомості про її жертовних борців. Поширилася пошесть творення приватних колекціонерських архівів, для яких скуповують, часто за безцінь, матеріали, заховані в роки підпільної боротьби – а тепер відкопані чи віднайдені. Ці збірки після смерті колекціонера його спадкоємці і неспадкоємці переважно викидають до смітника.

У ПРАВДІ СИЛА

ГЕНЕРАЛ РОМАН ШУХЕВИЧ. ШЛЯХИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Є ще одне негативне явище. Сьогоднішні українські політичні керівники буквально всіх напрямів вважають себе спеціалістами з історії України, хоча політична діяльність – це одне, а науково-дослідницька – щось цілком інше. Та коли не мають що сказати про становище в сучасній Україні, коли не хочуть думати про сучасну Україну з її негараздами, пекучими проблемами, злочинами проти нації та держави – тоді тікають до історії, бо всі діячі нібито знають її досконало.

Мій заклик: залишіть історію історикам, підтримуйте її справжнє дослідження, добивайтеся розкриття ще досі закритих архівів і їхнього збереження – та виконуйте свій політичний обов'язок у сучасній Україні та для сучасної України. Так, як це робив генерал Роман Шухевич.

Закінчуючи, дозволю собі, щоб забриніло кілька особистих мотивів. Склалося так, що моя власна доля щільно переплелася з долею генерала та його родини. Одним з мотивів арешту моєї матері Олени Степанівни у грудні 1949 р. були свідчення про зустрічі її з "Тарасом Чупринкою" в нашому помешканні. Сам я, перебуваючи в кінці 1949 – на початку 1950 рр. у в'язниці Міністерства державної безпеки № 1 у Львові, названій у народі "Лонцького", в лівому крилі внутрішнього корпусу з одиночками та невеликими камерами для особливо небезпечних злочинців (ну, я таким небезпечним, мабуть, не був), закріпленими за групою "Центрального проводу" Слідчого відділу Львівського управління МДБ, – став мимоволі близьким учасником березневої трагедії 1950 р. До речі, поверхом нижче, тобто в камері, яка містилася під моєю, перебували такі особи, як давня, ще з польських часів, учасниця ОУН Катерина Зарицька та близька до націоналістичного руху, особиста знайома генерала, відома художниця Ярослава Музика. Навпроти – син генерала Юрій, який саме тоді намагався здійснити відчайдушну спробу втечі через коридор і сходи, що вели на прогулянкові дворики, коли там під час ремонту вікна тимчасово зняли з нього грати. У "моїй" камері вже після 5 березня опинився батько вчительки з Білогорщі, в помешканні якої перебував в останні дні свого життя генерал. У камеру поруч кидали після тортур і безкінечних допитів героїчну жінку, зв'язкову Центрального проводу Галину Дидик, яку захопили у Білогорщі цієї жахливої ночі, не допустивши її до самогубства.

Сьогоднішнє українське суспільство – це активне, це думаюче і це справді українське, що не лише мріє, а й бореться до кінця за незалежну Україну, шукає харизматичного лідера і розмірковує про те, яких рис характеру треба від нього вимагати.

Якості політичного і військового діяча винятковості сили і впливу, якими був наділений генерал, свідчать, що Україна XX століття вже мала такого харизматичного лідера, – ним був Роман Шухевич.

Ярослав ДАШКЕВИЧ

Закінчення. Початок у числі 14

АКЦІЯ

ПОДАРУЙ БІБЛІОТЕЦІ КНИГУ

Бібліотека ім. О. Ольжича існує з 1994 р., і заснована спільними зусиллями Фундації ім. О. Ольжича та Інституту української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського НАН України. Угоду про співробітництво скріпили своїми підписами голова Правління Фундації Микола Плав'юк та директор Інституту академік Павло Сохань. Нині бібліотека розташована в самому центрі Києва біля Михайлівського Золотоверхого монастиря на Володимирській гірці. Філія бібліотеки створена разом з Інститутом історії України (директор – академік В. Смолій) і розташована в приміщенні Інституту історії України НАН України.

Головна тема зібрання бібліотеки – Україна в двадцятому столітті, основний наголос поставлено на національно-визвольний рух, починаючи з боротьби за Українську Народну Республіку, через Другу світову війну і до сьогодення. Нині бібліотека за своєю тематикою є найкращим зібранням у Києві, про що, зокрема, свідчать записи вдячних читачів у книзі відгуків.

Бібліотека складається з трьох частин – читального залу, книжкового фонду та архіву. Основу книжкового фонду складають щедрі дарунки наших друзів з усього світу від Австралії і Європи до США і Канади, а також з України. Нині в бібліотеці є унікальні видання доби УНР, зокрема невелика книга спогадів про С. Петлюру, що вийшла друком у Києві 1918 р. Лише тут в Україні є повний комплект паризького журналу "Тризуб", празького "Розбудови Нації" тощо.

Бібліотека веде значну виставкову діяльність. Останні виставки, у яких були представлені матеріали бібліотеки, – це "Церква в II світовій війні" (Києво-Печерський заповідник), "Історія української дипломатії доби УНР" (Міністерство закордонних справ). Спільна експозиція з Музеєм війни на всеукраїнському музейному фестивалі у Дніпропетровську, що його нещодавно проводив фонд "Україна 3000" (голова К. Ющенко) отримала диплом.

У той же час бібліотека потребує ще багатьох книг відповідно до тематики – Україна в XX столітті. А тому звертаємося до усіх українців, українських установ і організацій підтримати наш заклик: ПОДАРУЙ БІБЛІОТЕЦІ ІМЕНІ О. ОЛЬЖИЧА КНИГУ.

Всі дарувальники і жертводавці будуть занесені до спеціальної книги, яка по закінченні акції зберігатиметься в архіві Бібліотеки. Найщедріші друзі бібліотеки отримають спеціальні грамоти. Про хід акції ми інформуватимемо через засоби масової інформації.

З пропозиціями просимо звертатися за адресою:

01001, Київ–1, вул. Трисвятительська, 4, к. 116. бібліотека ім. О. Ольжича.

Тел/факс + 38 (044) 279-04-29.

мобільний тел. + 38 (067) 177-14-88.

Електронна пошта olex_olbib@gu.kiev.ua

Український націоналізм – це духовно-світоглядний та суспільно-політичний рух, що органічно виростає з духовно-суспільної природи української нації, відповідає її найістотнішим потребам та змагає революційно-творчим шляхом до встановлення нових вартостей, до відродження і визволення всіх сил української нації і до всебічного її розвитку у власних державних формах.

СТУДІЇ

ПОНЯТТЯ НАЦІОНАЛІЗМУ. НАЦІОНАЛІЗМ У СВІТІ

Різниця між націоналізмом і патріотизмом у тому, що патріотизм – це почуття любові до Батьківщини. Націоналізм – це діяльність в інтересах власного народу і мислення інтересами й світоглядом свого народу, це вольове скерування політичних бажань свого народу на практичну реалізацію його життєвих інтересів.

Центральне місце в націоналістичній ідеології займає вчення про націю. Згідно з цим вченням, націоналісти, на противагу комуністам і лібералам, вважають, що: а) народ, нація є найвищий і наймiцніший тип людської спільноти – вищий і міцніший, ніж суспільний клас; б) в міжнародному розрізі суб'єктом історії є народи, нації, а не суспільні класи; в) народи, нації не є явище історично-перехідне, властиве тільки епосі капіталізму, але явище, властиве всім суспільно-економічним формаціям; г) найкращі умови для всебічного розвитку народу забезпечує тільки національна держава; ґ) найкращою міжнародною системою, яка однаково відповідає інтересам окремих народів та інтересам міжнародного співробітництва і встановленню справжньої дружби між народами, є система вільних національних держав усіх народів світу; д) передумовою покращення долі працюючих класів поневоленого народу є національно-політичне визволення всього народу; е) в протилежність комуністам України, які своїм найвищим наказом завжди мали волю своїх кремлівських господарів, українські націоналісти за найвищий наказ мають добро і щастя українського народу.

Визначний український вчений і публіцист Ю. Липа зазначав, що постання українського націоналізму пов'язане з іменем Б. Хмельницького. Французький письменник П. Меріме слушно зауважував, що "...гетьман України перший винайшов в Європі боротьбу національностей". У своїй дипломатичній переписці Б. Хмельницький уперше з керівників європейських держав став говорити від імені "Народу українського і Війська Запорозького".

На позиціях українського націоналізму стояли кращі представники козаччини, учасники народних повстань проти чужоземних окупантів.

Т. Шевченко оспівав українську героїчну духовність, національно-державницький, ідеалістично-активний світогляд, дієвий стиль життя, чину й боротьби, дав найповніше розуміння змісту й форми українства як поетичної та історичної творчої сили, вказав на потребу нових людей, нових ідей, ідеї нації, власної державності, ідеї української соціальності і нових провідних людей. Український націоналізм черпає сили в духовності й творчості Т. Шевченка і вважає його своїм духовним батьком і вождем.

Так само українські націоналісти шанують І. Франка, який наголошував: "Все, що йде поза рами нації, це або фарисейство людей, що інтернаціональними ідеалами раді б прикрити свої змагання до панування одної нації над другою, або хворобливий сентименталізм фантастів, що раді б широкими "вселюдськими" фразами покрити своє духовне відчуження від рідної нації. Може бути, що колись надійде пора консолідування якихось вольних міжнародних союзів для осягнення вищих міжнародних цілей. Але це може статися аж тоді, коли всі національні змагання будуть сповнені і коли національні кривди та неволення відійдуть у сферу історичних споминів".

І. Франко також підкреслював, що в ідеалі національно-державної самостійності вміщуються не лише ідеали політичної волі, а й ідеали соціальної справедливості.

На Придніпров'ї честь називатися першим націоналістом належить О. Косач (Олені Пчілці). Ще в

1887 році, в часі найбільшого ліберального донкіхотства української інтелігенції та її відчуження від рідної землі й раси, вона на весь голос заявила, що "...націоналізм існує у людей і по своїй природі мусить бути у людей". Видаючи в 1911–1912 рр. в Полтаві журнал "Рідний Край", вона широко розвинула програму українського націоналізму з гаслами економічної самовистачальності, з симпатією до духовенства і всебічного розвитку українського державного життя.

Націоналістичними були програма "Братства Тарасівців" (1891–1893), брошура М. Міхновського "Самостійна Україна" (1900), публікація Української Народної Партії "Справа української інтелігенції", а відтак "Катехизм українця", виданий 1918 року. У брошурі "Справа української інтелігенції" М. Міхновський поставив засадничу вимогу: "Українська нація мусить піти шляхом націоналізму, перейде його і повалить все, що стоятиме на цій дорозі".

Виховані на цих працях націоналісти-самостійники стали ядром національно-визвольного руху українського народу 1917–1923 років.

Наступний етап у розвитку теорії і практики українського націоналізму розпочався зі створенням у 1929 році Організації Українських Націоналістів (ОУН). Постанови Великих Зборів ОУН, матеріали конференцій, а також теоретичні праці визначних членів ОУН: Є. Коновальця, Д. Мирона (Орлика), С. Ленкавського, О. Горнового, П. Полтави, С. Бандери, Я. Стецька та інших складають наш золотий фонд, вивчення якого є обов'язковим для кожного, хто вважає себе українським націоналістом або хоче ним стати. А стати націоналістом повинен прагнути кожен українець чи українка, особливо в час демоліберального потопу.

Націоналістичний світогляд поборює той "демократичний" хаос, ту деморалізацію, той розклад, який несуть нечесні і несовісні люди, що при демагогічних методах мають можливість виплисти наверх, бо там не треба мозольної праці, творчості, зусиль, недоспаних у праці ночей, а вистачить гарно говорити й обіцяти золоті гори, а потім не додержати обіцянок.

Але в своїй основі націоналістичний світогляд є демократичним. Коли під демократією розуміти доступ до влади найкращих із народу, але не методою обману й демагогією, а творчою працею над поліпшенням долі народу, тих, що між ним самим заслужили собі довір'я й визнання; коли під нею розуміти любов до народу не тільки до глибин слова, а й до глибин кишені; коли під нею розуміти обов'язкову вимогу до кожного, без винятку, важкої праці й уможливлення завдяки праці й чистоті характеру кожному з народу перехід у ряди провідної верстви; далі – соціальну справедливість, відповідний до зусиль праці та здібности розподіл багатств між усіх громадян держави, однакова на ділі, а не, як у демолібералів на папері, можливість як у робітника, так у селянина і промисловця впливати на державні справи і керувати ними, якщо тільки характером, працею і розумом він виявиться гідним цього – якщо так розуміти демократію, то націоналізм найбільш демократичний з усіх існуючих нині у світі програм побудови державного ладу й перебудови світу.

Новий націоналістичний світогляд не лише не є ворогом справжньої демократії, але він за справжню, дійсно демократичну, народну владу, бо націоналізм дбає передусім за народ, за селянина й робітника, трудову інтелігенцію.

Найважливішим завданням українського народу в теперішній момент націоналісти вважають боротьбу проти московської комуністичної та західної ліберальної агентури в Україні за національне і соціальне визволення українського народу, за побудову Української, справді незалежної, національної держави.

З подачі заангажованих засобів масової інформації пересічний українець не знає нічого про націоналізм Європи, Азії й Америки. Однак він є. Нині він переживає період нового піднесення. На зміну прогнилій ліберальній демократії приходять політичні сили, які високо на своїх прапорах підносять національну ідею. Це "нові праві" Франції і "Національний фронт" Австрії, це Італійський соціальний рух, Всеяпонська рада патріотичних організацій і багато інших. Національно-патріотичні партії Європи об'єднані в Альянс Європейських Націй, асоційованим членом якого є Конгрес Українських Націоналістів.

Разом переможемо!

Підготував Михайло ПОЛІЩУК

З КОЗАЦЬКОГО КОРІННЯ

ПРАВДА ПРО БОРОТЬБУ УПА ГОРДО ПРОЛУНАЛА В РОСІЇ

Останнім часом, після подій 2004 року в Україні, в Росії зріс інтерес до українського повстанського руху 40–50-х рр. ХХ сторіччя. На російському телебаченні час від часу з'являлися художні фільми і документальні передачі, що знайомили людей з "бандерівцями". Щоправда, основним завданням авторів цих проектів було дискредитувати національно-визвольний рух опору українського народу.

Школяр Данило Малуха, який живе в Мурманську, але є українцем за національністю (входить до Союзу української молоді Мурманська) вирішив зайнятися дослідницькою роботою з вивчення українського партизанського руху. Основною метою для нього стало розвінчання міфів, закладених радянською пропагандою, і дослідження історії борців за українську незалежність.

На основі аналізу величезної кількості наукової літератури Данило вивів основні положення, що руйнують хибну концепцію про вояків УПА як бандитів і колабораціоністів.

Перший його виступ "Формування і становлення Української повстанської армії: проблема колабораціонізму" відбувся 30 листопада 2005 року на осінній конференції в Мурманському політехнічному ліцеї. На цій конференції молодий дослідник посів перше місце.

Наступним етапом у науковій діяльності Данила Малухи стала участь у Мурманській обласній конференції "Майбутнє Півночі". Під час підготовки до виступу доповідач оформив інформаційний стенд з портретом генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича, наданого головою Національно-культурної автономії українців

Данило Малуха: «Я – українець!»

Мурманської області Н. Литвиненко-Орловою, фотокартками інших діячів ОУН та УПА, українським державним прапором і декількома пропагандистськими плакатами Ніла Хасевича. Однак членами комісії були люди з комуністичними поглядами. Вони ставили Данилові тенденційні запитання. Результат виявився невтішним – тему назвали неактуальною, а роботу такою, в якій "немає нічого нового". А переможцем став інший учасник конференції, який в своїй доповіді захоплювався перемогою СРСР у II Світовій війні і підкреслював її значущість для Росії.

Врахувавши уроки попередньої конференції, Данило Малуха і його науковий керівник Микола Малуха стали ґрунтовніше готуватися до всеросійської конференції в місті Обнінську "Юність. Наука. Культура" (проходила з 30 березня по 2 квітня 2006 р.). Для цього вони ретельно опрацювали дослідження українських істориків з питань ОУН–УПА, детально вивчили документи з "Літопису УПА". Стенд для конференції Данило оформив українським національним і повстанським червоно-чорним прапорами, зразками праць Ніла Хасевича, портретом Є. Коновальця і С. Бандери. Також він надав для ознайомлення книги з історії ОУН та УПА: Олега Багана "Націоналізм і націоналістичний рух", Петра Мірчука "Степан Бандера. Символ революційної безкомпромісовости", Степана Бандери "З невичерпного джерела", книги з серії "Герої УПА" "Сотенний Бурлака", Олега Полянського "Армія нескорених", Юрія Борця "ОУН і УПА в боротьбі за Українську Державу", "Літопис УПА" і багато інших. Як експонати було виставлено подаровані Молодіжним Націоналістичним Конгресом повстанські гроші, значки, поштові марки, а також російськомовна газета "Терен", на шпальтах якої друкуються матеріали з історії ОУН-УПА. Для наочності Данило продемонстрував комісії зроблений ним відеоролик, присвячений УПА. Втім, висновки, зроблені Данилом, а саме: ОУН-УПА боролась за незалежну Україну, повстанці воювали проти всіх, хто робив замах на незалежність їхньої Батьківщини, борців УПА не можна назвати зрадниками свого народу, УПА зробила великий внесок у розвиток рідної країни, – викликали до нього вороже ставлення з боку журі й інших учасників конференції.

Після обговорення журі підсумувало: "Питання в роботі поставлено різко, доповідь несе приховану пропаганду і антиросійський характер". І "побажали" Данилові з такою темою виступати не в Росії, а "десь у Львові". Зрозуміло, дослідник не одержав призового місця, навіть тез його доповіді не надрукували в науковій збірці, що виходить за підсумками конференції, куди, до речі, увійшли тези тих учасників, які не приїхали на конференцію. Данило, звісно, розумів, яку реакцію викличе його позиція, тому не засмутився, адже за основну мету ставив донести мислячим російським громадянам правду про національно-визвольну боротьбу українського народу.

Богдан ЧУПРИНКА

ВИСТАВКА

ОЧИЩЕННЯ НАЇВОМ

У КИЄВІ ДЕМОНСТРУЮТЬ КАРТИНИ НІКО ПІРОСМАНІ

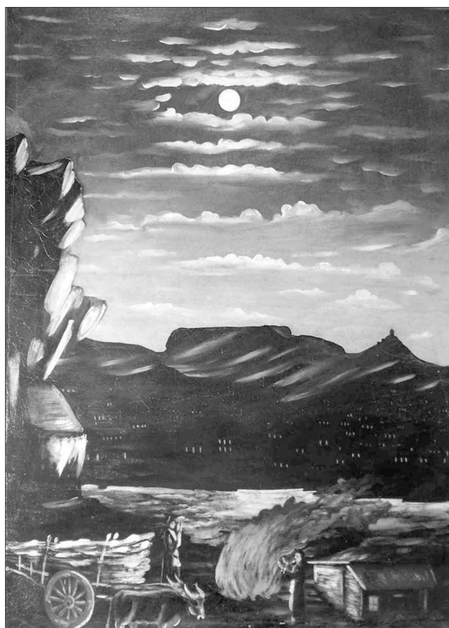
Ми звикли, що доля мистецтва – дарувати радість і внутрішню гармонію. Ми звикли, що доля митця – трагічна, особливо ж коли йдеться про злам XIX – XX століть. Цей стереотип настільки засів у головах, що ми зазвичай просто не замислюємося над трагедією кожної особистості...

5 квітня в Національному художньому музеї відкрилася виставка всесвітньо відомого грузинського майстра Ніко Піросмані. До Києва привезли 35 його найкращих полотен.

У нас ім'я митця найперше (о несусвітня карма попси!) асоціюється з піснею про "міліон алих роз", в основі якої леґенда про Ніко Піросмані, бідного художника, що закохався у французьку актрису Маргариту де Севр, яка кілька днів гастролювала в Тифлісі. Розповідають, що, прокинувшись якось уранці, красуня Маргарита побачила майдан біля її готелю, заставлений квітами, й запитала художника, невже він дійсно продав задля цього усе майно. А от інший переказ говорить, що художник, нібито продавши майно і придбавши мільйон троянд, узяв решту грошей і попрямував до винарні... Актриса послала на пошуки відчайдуха, якого мали привести до її готелю, але доки друзі його знайшли, театр вирушив з міста. Однак усе це лише легенда, створення якої приписують російському письменнику Константіну Паустовському, який був вражений роботами Піросмані, зокрема портретом актриси Маргарити. Насправді ж художник писав портрет актриси з театральної афіші.

Він не мав ані майстерні, ані грошей, ані більш-менш пристойного житла. Не цурався будь-якої роботи: розмальовував приміщення винарень і вивіски фактично за шмат хліба, тарілку супу та склянку вина. Його картини написані на звичайній клейонці, і невблаганний час залишив на них свій відбиток (вони осипаються, це особливо помітно на краях, що геть пооблущувалися). Але скільки в них щирості й органічного "дитячого" наїву!. Скільки світла й тепла! Хлопчик-рибалка в засуканих штанцях з рибиною в руці стоїть у морській воді, а на голові капелюшок, як німб... Не треба бути мистецтвознавцем, аби відчитати тут виразну християнську символіку. До речі, як на мене, діти й тварини виходили в нього найкраще, – певно, тому, що їхній світ не знає підлості й брехні. Лев, що людським жестом стиснув шаблю, зовсім не страшний, бо захищає сонце, а великоднє ягня тішиться на травичці, несвідоме свого призначення. Можливо, лише людина, в реальному житті якої домінували темні кольори, могла так добре відчути контраст і творити світ, де панує тепло й гармонія.

Помер художник у лікарні, перед тим пролежавши кілька днів на холодній підлозі сирого підвалу, який слугував йому за помешкання. Місце поховання Піросмані невідоме... За кілька років його картини демонстрували в Парижі, а його портрет писав Пабло Пікасо...

Молодший сучасник Ніко Піросмані поет Максиміліан Волошин, розмірковуючи над значенням мистецтва, говорив про те, що воно має залишати в душі людини відчуття очищення й народжувати почуття прекрасного; красу мистецтва він порівнював із красою гірського пейзажу, милуючись яким, ми не замислюємося над катастрофами, що їх переживала земля під час його утворення...

Здається, ці слова чи не найкраще достосовуються до грузинського художника, чиї картини вводять людину в інший світ – красивий, добрий, чистий...

Катерина БОРИСЕНКО

ЩО ДАЛІ?

ІСТОРІЯ ТА ЧИНОВНИКИ

МИСТЕЦЬКИЙ АРСЕНАЛ МОЖЕ СТАТИ МУЗЕЄМ БЕЗ ЕКСПОНАТІВ

Місяць тому в Українському домі було презентовано остаточну концепцію створення найбільшого та найголовнішого музею України – Мистецького Арсеналу. Ще рік тому ідея "українського ермітажу" здавалася утопією, але тепер її реалізація поступово переходить до практичної стадії. Вже відомо, що реконструкція Арсеналу відбудеться у три етапи. Вартість лише першого етапу, який триватиме до 2009 року та включає облаштування музею в "Старому арсеналі" й часткове відтворення Цитаделі Київської фортеці, – близько 700 млн. гривень.

Вказану концепцію затвердила спеціальна рада, яку очолює Президент України Віктор Ющенко. Згідно з амбітними планами, Арсенал має стати базовим центром популяризації української культури. Його структура припускає створення низки музеїв, а також науково-дослідних центрів.

Утім, взявшись за амбітний проект, урядовці не врахували можливі перешкоди, які стоять на заваді реалізації планів. Зокрема під час розміщення на території Арсеналу військових складів його територія була отруєна хімічними відходами та, подейкують, радіоактивними забрудненнями. Як ця проблема буде вирішуватися – невідомо.

Та найголовніше – досі невідомо, що буде експонувати новостворений культзаклад? Адже музей – це не лише приміщення, нехай навіть історичне та реконструйоване, а насамперед експонати, концепції експозицій, багаті фонди. Офіційної відповіді на це питання досі немає. Неофіційно говориться про "тимчасове експонування" окремих речей, що зберігаються на балансі численних існуючих українських музеїв, проте "за браком площі" перебувають у "глибоких" запасниках. Тим часом урядовці зіткнулися з упертим небажанням вже давно існуючих музеїв ділитися своїми фондами. Музеєзнавці не визнають самого формулювання "взяти дещо із фондів різних музеїв" – все найкраще, що там зберігається, вже давно виставлено в експозиціях. А те, що перебуває в фондах, як правило, вимагає дуже дорогої й тривалої реставрації. Якщо ж найкращі речі забрати до Арсеналу, що ж залишиться у самих цих музеях? Крім того, зміни експозицій та проведення тимчасових виставок, як неодмінної складової роботи будь якого музею, вимагатимуть власних фондів.

Майбутній Мистецький Арсенал. Світлина Віктора РОЇКА (www.ukrmuseum.info).

Тому, можливо, виходом із ситуації стане переїзд у стіни Арсеналу кількох існуючих музеїв – історичного, народно-декоративного мистецтва чи деяких інших. У такому разі Мистецький Арсенал став би першим великим вітчизняним музеєм, розробленим відповідно до сучасних вимог їхнього функціонування. Тим більше, що досі в Україні працює лише один музей – історичних коштовностей у Києво-Печерській Лаврі, що має якісно розроблену експозицію. Відтак створення Мистецького Арсеналу може стати проривом у пропагуванні української історії та культури. Але для цього Президенту та Кабміну потрібно хоча б уявляти, що тут збираються робити.

Юрій ПАНЧЕНКО

ВІД АВТОРА

СПРАВА ДЛЯ ОСТАННІХ РОМАНТИКІВ

10 квітня в Спілці письменників був невеличкий творчий вечір-звіт перекладачів з літературного об'єднання "Радосинь". На щастя, чи на жаль, але випадкових людей там не було – зібралися власним тісним колом, погомоніли, поділилися один з одним секретами перекладацького мистецтва. Хоча, все ж таки – на жаль, бо де іще можна почути парадоксальні думки китайських, бельгійських, литовських, французьких, польських, білоруських поетів, які так несподівано й цікаво лягають на рідну мову.

Євгенія Кононенко, яка теж була присутня на зустрічі, назвала роботу перекладачів поезії справою останніх романтиків, яка, мовляв, нікого не цікавить, крім самих перекладачів. Воно й насправді: видавництва більше замовляють переклади закордонних бестселерів, бульварних романів, детективів, інструкцій як стати багатим чи спеціалізованих підручників з філософії, економіки та медицини, які гарантовано матимуть попит. А поезія... Та її й українську мало хто питається в книгарнях, які подекуди ще вціліли в нерівній боротьбі за приміщення з бутиками чи туристичними аґенціями. Хіба що таких розкручених та зміфологізованих, як Жадан чи Андрухович.

І все ж, не хочеться вірити, що творчість і надалі сприйматиметься лише як засіб заробляння грошей (хоча, в ідеалі, саме так і має бути, адже автор ділиться з читачами найдорожчим – плодами натхнення, а це дорогого вартує). Ніколи не забуду миті, коли вперше спробувала перекласти українською мініатюру чудового білоруського поета початку минулого століття Максима Богдановича (він мені чимось нагадав нашого Богдана-Ігоря Антонича) і відчула, що знайшла той єдиний код, який дозволяє українцеві, що не знає досконало білоруської мови, почути й зрозуміти душу поета. В цьому було щось містичне, наче ти пропускав через себе частинку світу іншої людини, збагачуючись ним, і віддаючи частинку себе. Пізніше щоразу згадувала ті відчуття, коли вдавалося відшукати потрібні слова для поезій Василя Сидоренка, Сергія Панізніка, Віктора Шведа, Михася Скобли...

На жаль, відходять по одному в минуле відомі перекладачі, які знали досконало до десятка мов і навчили говорити українською і Шекспіра, і Боккаччо, і Лорку, і Сен-Жон Перса. Легендою лишилася перекладацька спадщина Миколи Лукаша, відійшов у вічність Григорій Кочур, не так давно попрощалися з Дмитром Білоусом, Михайлом Москаленком. Правда, працюють плідно Анатолій Перепадя, Лесь Ґерасимчук, Євген Попович, Дмитро Павличко, Максим Стріха, щороку поповнює литовську бібліотечку в українських перекладах Дмитро Чередниченко, а Галина Кирпа – шведську...

І все-таки, перекладацтво – до біса цікава штука. Дмитро Семенович Чередниченко полюбляє згадувати литовського поета Марцеліюса Мартінайтіса і його "Балади про Кукутіса". Цей Кукутіс (у перекладі з литовської – одуд, хоча тут якраз нічого перекладати не треба) в Литві давно уже став означенням вічного литовця, отієї невмирущої душі, яка проступає в кожному литовцеві й на диво "схожа на Литву". І, може, нехай і надалі поезія, як і перекладацтво, залишаються справою останніх романтиків. Сумно буде, якщо і на це повісять свій ярличок, як на пункті обміну валют, визначивши свій курс і кон'юнктуру. Душею, а тим більше – чужою, торгувати якось не прийнято.

Наталка ПОЗНЯК-ХОМЕНКО,
поетка, перекладач, м. Київ

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор
Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво:
Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 120 000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети